

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Aleše Roztočila a soudců JUDr. Jiřího Pally a Mgr. Petry Weissové v právní věci žalobce: **D. T. D.**, zast. Mgr. Terezou Bártovou, LL.M., advokátkou, se sídlem Španělská 770/2, Praha 2, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 5. 2025, č. j. OAM-2/LE-LE05-HA10-R3-2019, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 6. 11. 2025, č. j. 21 Az 15/2025-33,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

[1] Žalovaný v záhlaví uvedeným rozhodnutím neudělil žalobci mezinárodní ochranu dle § 12, 13, 14, 14a a 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu.

[2] Městský soud v Praze nadepsaným rozsudkem zamítl žalobu proti rozhodnutí žalovaného.

[3] Žalobce (dále též „stěžovatel“) podal proti tomuto rozsudku kasační stížnost. Namítl, že městský soud nesprávně převzal skutkové závěry žalovaného a nehodnotil zásadní důkazy: svědectví otce stěžovatele obsažené v notářském zápisu a další zprávy o zemi původu. Městský soud se nezabýval dostatečně pohovory stěžovatele na policii, jejichž účelem bylo zastrašení stěžovatele. Navíc i stěžovatelem uváděná hrozba ze strany jeho věřitelů ve Vietnamu může představovat důvod pro udělení mezinárodní ochrany. V posuzované věci nemohla být stěžovateli poskytnuta ochrana ve Vietnamu, neboť ze zpráv o zemi původu vyplývá, že tam působící násilné lichvářské struktury vydírají dlužníky a policie proti nim nezasahuje. Stěžovatel má za to, že naplňuje předpoklady pro poskytnutí přinejmenším doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu a městský soud nesprávně věc posoudil, když dospěl k opačnému závěru. Žalovaný i městský soud měli zohlednit též rodinné vazby stěžovatele, který žije v Česku od roku 2009 a má zde partnerku a dceru. Ve vztahu k dceři stěžovatele navíc je zřejmé, že rozhodnutí žalovaného porušuje čl. 3 Úmluvy

o právech dítěte, neboť nerespektuje její nejlepší zájem, kterým je vyrůstat společně se svým otcem.

[4] Žalovaný ve svém vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že žádost stěžovatele posoudil v souladu se zákonem. I rozsudek městského soudu je dostatečně odůvodněný a věcně správný.

[5] Nejvyšší správní soud nejprve přezkoumal podmínky pro řízení o kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná, a stěžovatel je zastoupen advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.).

[6] Před zahájením meritorního přezkumu věci se však Nejvyšší správní soud musel zabývat otázkou přijatelnosti kasační stížnosti. Podle § 104a odst. 1 s. ř. s. Nejvyšší správní soud odmítne kasační stížnost ve věcech, v nichž před krajským soudem rozhodoval specializovaný samosoudce, což je i tato věc, pokud tato stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Vymezením institutu nepřijatelnosti a výkladem konceptu přesahu vlastních zájmů stěžovatele se Nejvyšší správní soud podrobně zabýval v usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006-39, č. 933/2006 Sb. NSS., v němž jsou vymezeny podmínky, kdy lze shledat podstatný přesah vlastních zájmů stěžovatele. Na toto usnesení nyní soud pro stručnost odkazuje.

[7] V posuzovaném případě Nejvyšší správní soud shledal, že žádná z těchto podmínek nebyla naplněna, a kasační stížnost je proto ve smyslu § 104a s. ř. s. nepřijatelná.

[8] Nejvyšší správní soud konstatuje, že městský soud se v napadeném rozsudku řádně zabýval všemi žalobními body, jedná se o rozhodnutí srozumitelné, opřené o dostatečné odůvodnění, ze kterého je zcela zřejmé, proč soud rozhodl, jak je uvedeno ve výroku rozhodnutí. Nejvyšší správní soud připomíná, že pouhý nesouhlas stěžovatele s odůvodněním a závěry napadeného rozsudku nezpůsobuje jeho nepřezkoumatelnost (srov. rozsudky NSS ze dne 12. 11. 2013, č. j. 2 As 47/2013-30, ze dne 29. 4. 2010, č. j. 8 As 11/2010-163). Nepřezkoumatelnost není ani projevem nenaplněné subjektivní představy stěžovatele o tom, jak podrobně by měl být rozsudek odůvodněn, ale objektivní překážkou, která kasačnímu soudu znemožňuje přezkoumat napadené rozhodnutí (srov. rozsudky NSS ze dne 28. 2. 2017, č. j. 3 Azs 69/2016-24, ze dne 27. 9. 2017, č. j. 4 As 146/2017-35). Městský soud se zabýval věcí podrobně a samostatně na základě žalobních námitek uplatněných stěžovatelem a nelze dát stěžovateli za pravdu, že by městský soud pouze bez dalšího převzal závěry žalovaného. Není ani pravdou, že by se městský soud vůbec nezabýval otázkou možnosti ochrany před lichváři ve Vietnamu: v bodě 37 svého rozsudku tuto otázku městský soud posoudil na základě zprávy o Vietnamu zpracované Ministerstvem zahraničních věcí ze dne 1. 2. 2024. Městský soud se rovněž v bodech 47 až 49 rozsudku zabýval stěžovatelskými námitkami, v nichž poukazoval na své rodinné poměry a nutnost respektování nejlepšího zájmu jeho nezletilé dcery.

[9] Namítanou nepřezkoumatelností není zatíženo ani rozhodnutí žalovaného. Rovněž z jeho odůvodnění je v souladu s požadavky judikatury patrné, z jakého skutkového stavu

pokračování

žalovaný vycházel, jakými úvahami se řídil při hodnocení zjištěného skutkového stavu a k jakým závěrům dospěl, přičemž tyto úvahy žalovaný v odůvodnění rozhodnutí náležitě a srozumitelně vyjádřil (např. rozsudek NSS ze dne 16. 3. 2010, č. j. 1 As 92/2009-65).

[10] Není pravdou, že žalovaný a městský soud ignorovali důkazy, konkrétně notářský zápis obsahující svědectví otce stěžovatele a „další doložené zprávy o politické situaci“ (které stěžovatel blíže nespecifikuje). Notářským zápisem se žalovaný pečlivě zabýval na str. 16 – 17 napadeného rozhodnutí, stejně jako posléze městský soud v bodě 37 – 38 svého rozsudku. Městský soud i žalovaný též hodnotili zprávy o zemi původu, k čemuž ostatně žalovaného zavázal předchozí zrušující rozsudek městského soudu.

[11] Městský soud učinil závěr o nevěrohodnosti tvrzení stěžovatele ve vztahu k dvěma výsledkům na policii, přičemž tento svůj závěr městský soud dostatečně odůvodnil v bodě 31 rozsudku. Stěžovatel tento dílčí závěr městského soudu nezpochybňuje a Nejvyšší správní soud konstatuje, že městský soud se v souvislosti s hodnocením věrohodnosti výpovědi stěžovatele řídil ustálenou judikaturou NSS (srov. např. rozsudky ze dne 21. 12. 2005, č. j. 6 Azs 235/2004-57, ze dne 24. 7. 2008, č. j. 2 Azs 49/2008-83, ze dne 30. 9. 2008, č. j. 5 Azs 66/2008-70, ze dne 30. 6. 2010, č. j. 9 Azs 17/2010-182, ze dne 26. 2. 2008, č. j. 2 Azs 100/2007-64, ze dne 27. 9. 2019, 4 Azs 345/2018-32, ze dne 22. 5. 2009, č. j. 5 Azs 7/2009-98, ze dne 29. 8. 2019, č. j. 9 Azs 39/2019-77, ze dne 10. 6. 2021, č. j. 7 Azs 354/2020-31, ze dne 24. 2. 2023, č. j. 4 Azs 30/2023-24, a ze dne 23. 1. 2025, č. j. 2 Azs 220/2024-25). V bodě 33 rozsudku pak městský soud uvedl, že aby tvrzená stěžovatelova obava z pronásledování pro šíření politických názorů byla azylově relevantní, musela by politická aktivita stěžovatele dosáhnout určité intenzity. Pokud stěžovatel tvrdil, že vyjadřoval svou nespokojenost s politickým režimem v osobních rozhovorech a v soukromí, popř. ojedinělou účastí na „mítinku“ v roce 2007, k níž však stěžovatel nic bližšího nesdělil, nemůže to odůvodnit jeho obavy z pronásledování ve smyslu § 12 zákona o azylu. Ze zpráv o zemi původu (např. Human Rights Watch 2024) totiž vyplývá, že postihu jsou vystaveni občané, kteří kritiku režimu projevují veřejně, např. publikací kritických článků na internetu, což nebyl a není případ stěžovatele. Tyto závěry mají rovněž oporu v judikatuře NSS, srov. rozsudky ze dne 22. 12. 2005, č. j. 6 Azs 479/2004-41, nebo ze dne 13. 5. 2021, č. j. 9 Azs 17/2021-46.

[12] Stěžovatel opřel žádost o mezinárodní ochranu dále o obavy z věřitelů, od nichž si ve Vietnamu půjčil peníze, které nevrátil. Skutkově obdobnými případy se Nejvyšší správní soud opakovaně zabýval i v nedávné době s tím výsledkem, že kasační stížnosti stěžovatelů z Vietnamu, kteří potřebovali v České republice vydělat peníze na úhradu dluhů, přičemž někteří z nich uváděli též obavy z věřitelů a lichvářů, odmítl pro nepřijatelnost (např. usnesení NSS ze dne 24. 7. 2024, č. j. 1 Azs 136/2024-26, ze dne 20. 9. 2024, č. j. 5 Azs 152/2024-31, ze dne 5. 12. 2024, č. j. 6 Azs 230/2024-28, nebo ze dne 17. 12. 2025, č. j. 6 Azs 149/2025-30). Krajský soud se touto argumentací stěžovatele pečlivě zabýval v bodech 34 až 38 rozsudku, přičemž vyšel z judikatury NSS a ze zpráv o zemi původu.

[13] Stěžovatel se konečně dovolává ochrany svého soukromého a rodinného života s poukazem na svou družku a nezletilou dceru, které žijí v České republice. Žalovaný i

krajský soud měli porušit čl. 3 Úmluvy o právech dítěte, dle něž předním hlediskem při všech činnostech týkajících se nezletilého dítěte musí být jeho nejlepší zájem. Nejvyšší správní soud v minulosti vyslovil, že jakkoli je zájem dítěte podle čl. 3 Úmluvy o právech dítěte „*předním hlediskem při jakékoli činnosti týkající se dětí a států, které jsou smluvní stranou úmluvy, jsou povinny zajistit, aby dítě nemohlo být odděleno od svých rodičů proti jejich vůli (čl. 9 Úmluvy), nelze tyto principy samy o sobě podřadit pod další, nad rámec zákonem o azylu stanovené důvody pro udělení mezinárodní ochrany a správní soud nemá žádnou zákonnou možnost žalobou napadené rozhodnutí s odvoláním na výše uvedené principy zrušit*“ (srov. rozsudek NSS ze dne 5. 11. 2008, č. j. 9 Azs 14/2008-57, č. 1943/2009 Sb. NSS; srov. též rozsudek NSS ze dne 23. 5. 2018, č. j. 6 Azs 67/2018-29, bod 28). Nepřisvědčil proto tvrzení, že „*v řízení o azylu se zkoumá nejlepší zájem dítěte. Nejlepší zájem dítěte se totiž zkoumá (posuzuje) ve vztahu k přiměřenosti správního vyhoštění stěžovatelky (či obecně v pobytových otázkách a s tím souvisejících řízeních). Tato otázka v azylovém řízení z povahy věci, dle ustálené judikatury, nenachází své místo*“ (srov. usnesení NSS ze dne 4. 11. 2020, č. j. 1 Azs 273/2020-24, bod 12; srov. též usnesení NSS ze dne 27. 9. 2016, č. j. 6 Azs 166/2016-28, bod 26). Podle usnesení rozšířeného senátu ze dne 15. 2. 2024, čj. 7 Azs 186/2022-48, č. 4589/2024 Sb. NSS, ochranu soukromého a rodinného života v České republice nelze zohlednit v řízení o žádosti o mezinárodní ochranu. Dle cit. usnesení „*je ochrana před vycestováním jako takovým, s ohledem na právem chráněné vazby cizince v ČR a možné negativní důsledky jejich narušení, poskytována až v řízeních o uložení povinnosti vycestovat a v řízeních o vyhoštění*“, tj. v režimu zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů.

[14] S ohledem na výše uvedené Nejvyšší správní soud konstatuje, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Nejvyšší správní soud proto nepřistoupil k meritornímu přezkumu kasační stížnosti a dle § 104a s. ř. s. ji odmítl pro nepřijatelnost.

[15] O nákladech řízení rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s.. Stěžovatel ve věci neměl úspěch a žalovanému nevznikly náklady přesahující rámec jeho běžné úřední činnosti. Žádný z účastníků tedy nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 5. března 2026

Mgr. Aleš Roztočil
předseda senátu